

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง ในเขตศูนย์พัฒนาโครงการหลวงอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียงตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและกะเหรี่ยง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปัญหา อุปสรรค ความต้องการและข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

1. อายุ

อายุของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ร้อยละ 36.36 มีอายุระหว่าง 21-30 และ 30-40 ปี รองลงมาคือ ร้อยละ 20 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี และร้อยละ 7.27 มีอายุมากกว่า 50 ปี โดยมีอายุน้อยที่สุดคือ 21 ปี อายุมากที่สุดคือ 78 ปี อายุเฉลี่ย 34.26 ปี ส่วนชาวเขาเผ่าม้งกะเหรี่ยง 51.30 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี รองลงมาร้อยละ 27.83 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 16.52 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี และร้อยละ 4.35 มีอายุ 50 ปีขึ้นไป อายุน้อยที่สุด 21 ปี อายุมากที่สุด 78 ปี อายุเฉลี่ย 34.61 ปี ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 อายุของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและกะเหรี่ยง

อายุ	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
21-30	20(36.36)	32(27.83)
31-40	20(36.36)	59(51.30)
41-50	11(20.00)	19(16.52)
มากกว่า 50	4(7.72)	5(4.35)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

อายุเฉลี่ยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง	=	34.26	ปี
SD	=	11.06	
อายุต่ำสุด	=	21	ปี
อายุสูงสุด	=	78	ปี
อายุเฉลี่ยของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง	=	34.61	ปี
SD	=	9.37	
อายุต่ำสุด	=	21	ปี
อายุสูงสุด	=	78	ปี

2. ศาสนา

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ร้อยละ 63.64 นับถือศาสนาคริสต์ และร้อยละ 32.73 นับถือศาสนาพุทธและร้อยละ 3.64 นับถือผี ส่วนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 75.65 นับถือศาสนาพุทธ และร้อยละ 18.26 นับถือศาสนาคริสต์และร้อยละ 6.09 นับถือผี ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การนับถือศาสนาของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

การนับถือศาสนา	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
พุทธ	18(32.73)	87(75.65)
คริสต์	35(63.64)	21(18.26)
นับถือผี	2(3.64)	7(6.09)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

3. ความเข้าใจในภาษาไทย การพูด / การเขียน

3.1 การพูดภาษาไทย

ความเข้าใจในการพูดภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 98.18 พูดได้เข้าใจ และร้อยละ 1.82 พูดไม่ค่อยเข้าใจ ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งร้อยละ 89.57 พูดภาษาไทยได้เข้าใจ และร้อยละ 10.43 พูดภาษาไทยไม่เข้าใจเมื่อพิจารณาทั้งสองเผ่าจะพบว่าสามารถพูดภาษาไทยเข้าใจ ร้อยละ 92.35 และร้อยละ 7.65 พูดภาษาไทยไม่เข้าใจ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความเข้าใจในการพูดภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ความเข้าใจ	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
ไม่เข้าใจ	1(1.82)	12(10.43)
เข้าใจ	54(98.18)	103(89.57)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

หมายเหตุ : จากการพูดสัมภาษณ์เกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า

3.2 การเขียนภาษาไทย

ความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 56.36 สามารถเขียนภาษาไทยได้เข้าใจ และร้อยละ 43.64 เขียนภาษาไทยไม่ได้ ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ส่วนใหญ่ร้อยละ 60.87 สามารถเขียนภาษาไทยได้เข้าใจ และ ร้อยละ 39.13 เขียนภาษาไทยไม่ได้ เมื่อพิจารณาทั้งสองเผ่าจะพบว่าสามารถเขียนภาษาไทยได้เข้าใจ ร้อยละ 59.41 และร้อยละ 40.59 เขียนภาษาไทยไม่ได้ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

การเขียนภาษาไทย	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
ไม่ได้	24(43.64)	45(39.13)
ได้	31(56.36)	70(60.87)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

หมายเหตุ : จากการให้เกษตรกรชาวเขาทั้ง 2 เผ่าเขียนประโยคในการการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

4. รายได้ของครัวเรือน

ในรอบปี พ.ศ.. 2543 ครัวเรือนของเกษตรกรชาวเผ่าม้งส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.27 มีรายได้รวมมากกว่า 75,000 บาท รองลงมาร้อยละ 27.27 มีรายได้รวมอยู่ระหว่าง 25,001 - 50,000 บาท ร้อยละ 20.00 มีรายได้รวมอยู่ระหว่าง 50,001-75,000 บาท และร้อยละ 5.45 มีรายได้รวมอยู่ระหว่าง 10,001-25,000 บาท ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 52.17 มีรายได้รวมอยู่ระหว่าง 10,001-25,000 บาท รองลงมา ร้อยละ 29.57 มีรายได้รวมอยู่ระหว่าง 25,001-50,000 บาท ร้อยละ 12.17 มีรายได้รวมอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 ร้อยละ 2.61 มีรายได้มากกว่า 75,000 บาท และร้อยละ 1.74 มีรายได้อยู่ระหว่าง 0-5,000 บาท และระหว่าง 50,001-75,000 บาท ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 รายได้รวมของครัวเรือนในปี พ.ศ.. 2543 ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

รายได้รวม(บาท)	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
0-5,000	-	2(1.74)
5,001-10,000	-	14(12.17)
10,001-25,000	3(5.54)	60(52.17)
25,001-50,000	15(27.27)	34(29.57)
50,001-75,000	11(20.00)	2(1.74)
มากกว่า75,000	26(47.27)	3(2.61)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

รายได้รวมเฉลี่ยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง	= 93,163.64	บาท
SD	= 85,685.48	
รายได้รวมต่ำสุด	= 20,000	บาท
รายได้รวมสูงสุด	= 500,000	บาท
รายได้รวมเฉลี่ยของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง	= 26,053.22	บาท
SD	= 25,869.03	
รายได้รวมต่ำสุด	= 3,000	บาท
รายได้รวมสูงสุด	= 200,000	บาท

5. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 45.45 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7-9 คน รองลงมา ร้อยละ 30.91 มีจำนวนสมาชิก 4-6 คน ร้อยละ 16.36 มีจำนวนสมาชิก 1-3 คน และร้อยละ 7.27 มีจำนวนสมาชิกมากกว่า 10 คนขึ้นไป โดยมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่ำสุด 2 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนสูงสุด 12 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 6.31 คน ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 63.48 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 4-6 คน รองลงมา ร้อยละ 22.61 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 7-9 คน และร้อยละ 13.91 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1-3 คน โดยมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่ำสุด 2 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนสูงสุด 3 คน และมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 5.04 คน ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและกะเหรี่ยง

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
1-3	9(16.36)	16(13.91)
4-6	17(30.91)	73(63.48)
7-9	25(45.45)	26(22.61)
10 คนขึ้นไป	4(7.27)	-
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง = 6.31 คน

SD = 2.36

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่ำสุด = 2 คน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนสูงสุด = 12 คน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง = 5.04 คน

SD = 1.59

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่ำสุด = 2 คน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนสูงสุด = 9 คน

6. พื้นที่การเกษตรที่ถือครอง

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ร้อยละ 50.91 มีพื้นที่การเกษตรไม่เกิน 5 ไร่ รองลงมา ร้อยละ 40 มีพื้นที่การเกษตร 6-10 ไร่ ร้อยละ 5.45 มีพื้นที่การเกษตร 16-20 ไร่ และร้อยละ 1.82 มีพื้นที่การเกษตร 11-15 ไร่ และมากกว่า 20 ไร่ โดยมีพื้นที่การเกษตรต่ำสุด 3 ไร่ และสูงสุด 40 ไร่ และพื้นที่การเกษตรเฉลี่ย 7.391 ไร่ ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ร้อยละ 61.74 มีพื้นที่การเกษตรถือครองอยู่ไม่เกิน 5 ไร่ รองลงมา ร้อยละ 26.09 มีพื้นที่การเกษตร 6-10 ไร่ ร้อยละ 6.09 มีพื้นที่การเกษตร 11-15 ไร่ ร้อยละ 4.35 มีพื้นที่การเกษตร 16-20 ไร่ และร้อยละ 1.74 มีพื้นที่การเกษตร มากกว่า 20 ไร่ มีพื้นที่การเกษตรเฉลี่ย 6.83 ไร่ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 พื้นที่การเกษตรที่เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง ถือครองอยู่

พื้นที่การเกษตรที่ถือครอง(ไร่)	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
ไม่เกิน 5	28(50.91)	71(61.74)
6-10	22(40.00)	30(26.09)
11-15	1(1.82)	7(6.09)
16-20	3(5.45)	5(4.35)
มากกว่า 20 ไร่	1(1.82)	2(1.74)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

พื้นที่การเกษตรถือครองเฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง = 7.39 ไร่

SD = 5.69

พื้นที่การเกษตรถือครองต่ำสุด = 3 ไร่

พื้นที่การเกษตรถือครองสูงสุด = 40 ไร่

พื้นที่การเกษตรถือครองเฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง = 6.83 ไร่

SD = 4.62

พื้นที่การเกษตรถือครองต่ำสุด = 3 ไร่

พื้นที่การเกษตรถือครองสูงสุด = 30 ไร่

7. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 38.18 อยู่ในพื้นที่ระหว่าง 11-20 ปี รองลงมาร้อยละ 20.00 อาศัยอยู่ในพื้นที่ระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 16.36 อาศัยอยู่ในพื้นที่ระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 12.73 อาศัยอยู่ระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 7.27 อาศัยอยู่ในพื้นที่มากกว่า 50 ปี และร้อยละ 5.45 อาศัยอยู่ในพื้นที่ไม่เกิน 10 ปี โดยต่ำสุด 10 ปี และสูงสุด 78 ปี ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ร้อยละ 29.57 อาศัยอยู่ในพื้นที่ระหว่าง 21-30 ปี รองลงมาร้อยละ 25.20 อาศัยอยู่ในพื้นที่ระหว่าง 11-20 ปี และ 31-40 ปี ร้อยละ 14.78 อาศัยอยู่ในพื้นที่ระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 4.35 โดยต่ำสุด 8 ปี สูงสุด 65 ปี เฉลี่ย 30.10 ปี ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ระยะเวลาอาศัยอยู่ในพื้นที่ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ระยะเวลาอาศัยในพื้นที่(ปี)	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
ไม่เกิน 10	3(5.45)	1(0.87)
11-20	21(38.18)	29(25.22)
21-30	11(20.00)	34(29.57)
31-40	7(12.73)	29(25.22)
41-50	9(16.36)	17(14.78)
มากกว่า 50	4(7.27)	5(4.35)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

ระยะเวลาอาศัยอยู่ในพื้นที่เฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง = 28.49 ปี

SD = 14.86

ระยะเวลาอาศัยอยู่ในพื้นที่ต่ำสุด = 10 ปี

ระยะเวลาอาศัยอยู่ในพื้นที่สูงสุด = 78 ปี

ระยะเวลาอาศัยอยู่ในพื้นที่เฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง = 30.10 ปี

SD = 11.70

ระยะเวลาอาศัยอยู่ในพื้นที่ต่ำสุด = 8 ปี

ระยะเวลาอาศัยอยู่ในพื้นที่สูงสุด = 65 ปี

7. การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

7.1 โทรทัศน์

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งร้อยละ 98.18 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากโทรทัศน์ระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี ร้านเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 66.09 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี รองลงมาร้อยละ 33.04 ไม่ได้รับ ข้อมูลข่าวสารจากโทรทัศน์และร้อยละ 0.87 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 4-6 ครั้ง/ปี

7.2 หนังสือพิมพ์

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งร้อยละ 100 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากหนังสือพิมพ์ระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 64.35 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากหนังสือพิมพ์ระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี รองลงมาร้อยละ 26.96 ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารร้อยละ 5.22 ได้รับข้อมูลข่าวสารมากกว่า 10 ครั้งขึ้นไปรองลงมาร้อยละ 2.61 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 4-6 ครั้ง/ปี และร้อยละ 0.87 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 7-9 ครั้ง/ปี

7.3 วิทยุกระจายเสียง

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ร้อยละ 100 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากวิทยุระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 75-65 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากวิทยุระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี รองลงมาร้อยละ 8.70 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 4-6 ครั้ง/ปี ร้อยละ 6.96 ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารร้อยละ 6.09 ได้รับข้อมูลข่าวสารมากกว่า 10 ครั้ง และร้อยละ 2.61 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 7-9 ครั้ง

7.4 หอกระจายข่าว

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งร้อยละ 98.18 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากหอกระจายข่าวระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี และร้อยละ 1.82 ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสาร ส่วนเกษตรกรของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงร้อยละ 76.52 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากหอกระจายข่าวระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี รองลงมาร้อยละ 17.78 ได้รับข้อมูลข่าวสารร้อยละ 6.96 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 4-6 ครั้ง/ปี และร้อยละ 1.74 ได้รับข้อมูลข่าวสารระหว่าง 7-9 ครั้ง/ปี

7.5 ไปสเตอร์หรือเอกสารแผ่นพับประชาสัมพันธ์การอนุรักษ์ป่าไม้

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 98.18 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากไปสเตอร์หรือเอกสารแผ่นพับอยู่ระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี และร้อยละ

1.82 ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสาร ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 63.48 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ จากโปสเตอร์หรือเอกสารแผ่นพับอยู่ระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี รอลงมาร้อยละ 34.78 ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสาร และร้อยละ 1.74 ได้รับข้อมูลข่าวสารอยู่ระหว่าง 4-6 ครั้ง/ปี

7.6 สื่ออื่น ๆ (เจ้าหน้าที่ป่าไม้ฝึกอบรม)

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งร้อยละ 98.18 ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากสื่ออื่น ๆ โดยการฝึกอบรมจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้ ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 73.04 ได้รับข้อมูลข่าวสารจากการฝึกอบรมจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้ระหว่าง 1-3 ครั้ง/ปี รอลงมาร้อยละ 26.09 ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสาร และร้อยละ 0.87 ได้รับข้อมูลข่าวสารจากการฝึกอบรมจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้อยู่ระหว่าง 4-6 ครั้ง/ปี

สรุปรวมในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จากสื่อต่าง ๆ แต่ละชนิดของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งได้รับข้อมูลข่าวสารต่ำสุด 6 ครั้ง/ปี ได้รับข้อมูลข่าวสารสูงสุด 12 ครั้ง/ปี และได้รับข้อมูลข่าวสารเฉลี่ย 9.27 ครั้ง/ปี ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงได้รับข้อมูลข่าวสารต่ำสุด คือไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ และได้รับข้อมูลข่าวสารสูงสุด 48 ครั้ง/ปี และได้รับข้อมูลข่าวสารเฉลี่ย 9.71 ครั้ง/ปี ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

การได้รับข้อมูลข่าวสาร (ครั้ง/ปี)	จำนวนเผ่าม้ง				จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง					
	โทรทัศน์	หนังสือพิมพ์	วิทยุ	หอกระจายข่าว	โทรทัศน์	หนังสือพิมพ์	วิทยุ	หอกระจายข่าว	โปสเตอร์	สื่ออื่นๆ
ไม่ได้รับ	-	-	-	1 (1.82)	1 (1.82)	31 (26.96)	8 (6.69)	17 (14.78)	40 (34.78)	30 (26.09)
1-3	54 (98.18)	55 (100.00)	55 (100.00)	54 (98.18)	54 (98.18)	74 (64.35)	87 (75.65)	88 (75.65)	73 (63.48)	84 (73.04)
4-6	-	-	-	-	-	3 (2.61)	10 (8.70)	8 (6.96)	2 (1.74)	1 (0.87)
7-9	-	-	-	-	-	1 (0.87)	3 (2.61)	2 (1.74)	-	-
มากกว่า 10	1 (1.82)	-	-	-	-	6 (5.22)	7 (6.09)	-	-	-
รวม	55 (100.00)	55 (100.00)	55 (100.00)	55 (100.00)	55 (100.00)	115 (100.00)	115 (100.00)	115 (100.00)	115 (100.00)	115 (100.00)

) เป็นค่าร้อยละ

การได้รับข้อมูลข่าวสารเฉลี่ยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง	=	9.27 ครั้ง/ปี	=	การได้รับข่าวสารต่ำสุด	=	1 ครั้ง/ปี
SD	=	1.64	=	การได้รับข้อมูลข่าวสารสูงสุด	=	12 ครั้ง/ปี
การได้รับข้อมูลข่าวสารเฉลี่ยของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง	=	9.71 ครั้ง/ปี	=	การได้รับข่าวสารต่ำสุด	=	0 ครั้ง/ปี
SD	=	6.43	=	การได้รับข้อมูลข่าวสารสูงสุด	=	48 ครั้ง/ปี

9. การเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้าน

9.1 สมาชิกกลุ่มแม่บ้าน

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 83.64 ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มแม่บ้าน และร้อยละ 16.36 ได้เป็นสมาชิกกลุ่มแม่บ้าน ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 79.13 ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มแม่บ้าน และร้อยละ 20.87 ได้เป็นสมาชิกกลุ่มแม่บ้าน

9.2 สมาชิก อฟปร. (อาสาพัฒนาป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน)

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 98.18 ไม่ได้เป็นสมาชิก อฟปร. และร้อยละ 1.82 ได้เป็นสมาชิกกลุ่ม อฟปร. ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 100 ไม่ได้เป็นสมาชิก อฟปร.

9.3 สมาชิก ทส.ปช (ไทยอาสาพัฒนาป้องกันชาติ)

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งร้อยละ 100 ไม่ได้เป็นสมาชิก ทส.ปช ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 99.13 ไม่ได้เป็นสมาชิก ทส.ปช และร้อยละ 0.87 ได้เป็นสมาชิก ทส.ปช

9.4 สมาชิกกลุ่มอนุรักษ์

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ส่วนใหญ่ร้อยละ 89.09 ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอนุรักษ์ และร้อยละ 10.91 ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอนุรักษ์ ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 80.00 ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มอนุรักษ์ และร้อยละ 20.00 เป็นสมาชิกกลุ่มอนุรักษ์

9.5 สมาชิก อบต. (สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล)

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งร้อยละ 100 ไม่ได้เป็นสมาชิก อบต. ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 97.39 ไม่ได้เป็นสมาชิก อบต. และร้อยละ 2.61 ได้เป็นสมาชิก อบต.

9.6 สมาชิก ธกส. (ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร)

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 61.82 ได้เป็นสมาชิก ธกส. และร้อยละ 38.18 ไม่ได้เป็นสมาชิก ธกส. และสหกรณ์การเกษตร ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ ธกส. และสหกรณ์การเกษตร

9.7 กำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ทรงคุณวุฒิ, แพทย์ประจำตำบล

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 94.55 ไม่ได้เป็นกำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และร้อยละ 5.45 ได้เป็นผู้ใหญ่บ้านและผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 97.39 ไม่ได้เป็นกำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และร้อยละ 2.61 ได้เป็นผู้ใหญ่บ้านและผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 การเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

การเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้าน	จำนวนเผ่าม้ง		จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง	
	ไม่เป็น	เป็น	ไม่เป็น	เป็น
กลุ่มแม่บ้าน	46(83.64)	9(16.36)	91(79.13)	24(20.87)
อพปร.	54(98.18)	1(1.82)	115(100.00)	-
ทส.ปช.	55(100.00)	-	114(99.13)	1(0.87)
กลุ่มอนุรักษ์	49(89.09)	6(10.91)	92(80.00)	23(20.00)
ทศ., สหกรณ์	21(38.18)	34(61.82)	59(51.30)	56(48.70)
กำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ทรงคุณวุฒิและแพทย์ตำบล	52(94.55)	3(5.48)	112(97.39)	3(2.61)

() เป็นคำร้อยละ

10. ความพอใจและศรัทธาในตัวเจ้าหน้าที่ป่าไม้ และผู้นำในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 69.01 มีความพอใจและศรัทธาในตัวเจ้าหน้าที่ป่าไม้และผู้นำในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 27.27 ไม่ค่อยพอใจเนื่องจากความเคร่งครัดที่เกินไปของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ 3.64 มีความพอใจระดับมาก ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่ร้อยละ 85.22 มีความพอใจและศรัทธาในตัวเจ้าหน้าที่ป่าไม้และผู้นำในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 10.43 มีความพอใจในระดับมาก และร้อยละ 4.35 ไม่ค่อยพอใจเนื่องจากเจ้าหน้าที่เกินไป และไม่ค่อยอำนวยความสะดวก ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ความพอใจและศรัทธาในตัวในตัวเจ้าหน้าที่ป่าไม้และผู้นำในการอนุรักษ์ทรัพยากร
ป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ความพอใจและศรัทธาในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ป่าไม้ และผู้นำในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
พอใจมาก	2(3.64)	12(10.43)
พอใจปานกลาง	38(69.09)	98(85.22)
พอใจน้อย	15(27.27)	5(4.35)
รวม	55(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

11. การพบปะกับชาวเมือง (การเข้าเมือง)

ในรอบปี 2543 เกษตรกรชาวเขา จะเข้ามาในตัวเมือง ชาวเขาเผ่าม้งผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ร้อยละ 98.18 มีการพบปะกับชาวเมืองหรือบุคคลต่าง ๆ หรือเข้ามาในเมืองเชียงใหม่ หรือตัวเมืองจอมทอง 2 ครั้ง/เดือน และร้อยละ 1.82 จะเข้ามาในตัวเมือง 3 ครั้ง/เดือน โดยการเข้ามาในตัวเมืองสูงสุด 3 ครั้ง/เดือน การเข้ามาในตัวเมืองต่ำสุด 2 ครั้ง/เดือน และการเข้ามาในตัวเมืองเฉลี่ย 2.02 ครั้ง/เดือน ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่ร้อยละ 56.52 จะเข้ามาใน จะเข้ามาในเมือง 2 ครั้ง/เดือน รองลงมาร้อยละ 6.09 จะเข้ามาในตัวเมือง 3 และ 4 ครั้ง/เดือน ร้อยละ 0.87 จะเข้ามาในตัวเมือง 5 ครั้ง/เดือน ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การพบปะชาวเมือง (การเข้าเมือง) ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

การพบปะกับชาวเมือง (M=เข้าเมือง)ครั้ง/เดือน	จำนวนเผ่าม้ง	จำนวนเผ่ากะเหรี่ยง
ไม่เคย	-	12(10.43)
1	-	23(20.00)
2	54(98.18)	65(56.52)
3	1(1.82)	7(6.09)
4	-	7(6.09)
5	-	1(0.87)
รวม	65(100.00)	115(100.00)

() เป็นค่าร้อยละ

การพบปะกับชาวเมือง (การเข้าตัวเมือง) เฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง = 2.02 ครั้ง/เดือน

SD = 0.135

การพบปะกับชาวเมืองต่ำสุด = 2 ครั้ง/เดือน

การพบปะกับชาวเมืองสูงสุด = 3 ครั้ง/เดือน

การพบปะกับชาวเมือง (การเข้าตัวเมือง) เฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง = 1.8 ครั้ง/เดือน

SD = 0.98

การพบปะกับชาวเมืองต่ำสุด = 0 ครั้ง/เดือน

การพบปะกับชาวเมืองสูงสุด = 5 ครั้ง/เดือน

12. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูง

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูง เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในระดับดี สามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง โดยคำถามที่ตอบได้ถูกต้องมากที่สุด คือ การปลูกพืชคลุมดินช่วยให้สภาพดินมีความอุดมสมบูรณ์ดีกว่าการปล่อยให้ดินทิ้งไว้ให้กร้าง การปลูกพืชตระกูลถั่ว เช่น ถั่วมะแฮะ, ถั่วเหลือง เป็นการเพิ่มวัชพืชในพื้นที่โดยไม่เกิดประโยชน์ การจัดระบบการปลูกป่า และการวางแผนอย่างมีระบบเป็นการเกษตรที่ดี และ

เมื่อมีการจัดให้ปลูกป่า ถ้าได้นำไม้โตเร็วมาปลูกเพื่อเพิ่มปริมาณป่าในหมู่บ้าน จะช่วยเพิ่มปริมาณป่าไม้ได้อย่างรวดเร็ว คิดเป็นร้อยละ 10.5 ส่วนคำถามนี้เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งตอบได้คะแนนน้อยที่สุดคือ การลดการไหลบ่าของน้ำป่าห้ำหั่นได้โดยการปลูกต้นไม้ตามแนวลาดเทดีกว่าการปลูกตามแนวขวาง คิดเป็นร้อยละ 8.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรของอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูงของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าเฉลี่ย 9.55 และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรของอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูง เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในระดับดีเช่นกัน สามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง โดยคำถามที่ตอบได้คะแนนมากที่สุดคือ การปลูกหญ้าแฝดเป็นแถบขวางตามแนวระดับเป็นการช่วยลดการกัดเซาะพังทลายของดิน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ส่วนคำถามที่เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงตอบได้คะแนนน้อยที่สุด คือ ในการทำการเกษตรถ้ามีการเผาไร่เป็นการเพิ่มแร่ธาตุให้ดิน และไม่เป็นการทำลายพื้นที่ป่าไม้ซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูงของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีค่าเฉลี่ย 7.91 ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 จำนวนผู้ตอบคำถามถูกเกี่ยวกับ ความรู้ความเข้าใจการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูงของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

ประเด็นคำถาม	เผ่าม้ง		เผ่ากะเหรี่ยง	
	จำนวน (ราย)	ร้อยละ N=55	จำนวน (ราย)	ร้อยละ N=115
1. การเพาะปลูกกะหล่ำปลี ถ้าทำในลักษณะขั้นบันได เป็นการอนุรักษ์พื้นที่ดินทำกิน และรักษาสภาพดิน	50	90.9	103	89.6
2. การปลูกพืชคลุมดินช่วยให้สภาพดินมีความอุดมสมบูรณ์ดีกว่าการปล่อยให้ดินทิ้งไว้ให้รกร้างว่างเปล่า	55	100.0	101	87.8
3. การปลูกพืชตระกูลถั่วเช่น ถั่วมะแฮะ, ถั่วเหลือง เป็นการเพิ่มวัชพืชในพื้นที่โดยไม่เกิดประโยชน์	55	100.0	83	72.2

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	เผ่าม้ง		เผ่ากะเหรี่ยง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(ราย)	N=55	(ราย)	N=115
4. การปลูกหญ้าแฝกเป็นแถบขวางตามระดับเป็นการช่วยลดการกัดเซาะพังทลายของดิน	52	94.5	114	99.1
5. การลดการไหลบ่าของน้ำป่าทำได้โดยการปลูกต้นไม้ตามแนวลาดเทดีกว่าปลูกตามแนวขวาง	43	78.2	90	78.3
6. การจัดระบบการปลูกป่าและการวางแผนอย่างมีระบบ เป็นการเริ่มต้นการใช้ระบบการเกษตรที่ดี	55	100.0	109	94.8
7. การถางไร่เพื่อเพิ่มพื้นที่ทำกินไม่เป็นการทำลายทรัพยากรป่าไม้	54	98.2	65	73.9
8. ในการทำลายเกษตร ถ้ามีการเผาไร่ เป็นการเพิ่มแร่ธาตุให้ดิน และไม่เป็นการทำลายพื้นที่ป่าไม้	52	94.5	47	40.9
9. เมื่อมีการจัดให้ปลูกป่า ถ้าได้นำต้นไม้โตเร็วมาปลูก เพื่อเพิ่มปริมาณป่าในหมู่บ้าน จะช่วยเพิ่มปริมาณป่าได้อย่างรวดเร็ว	55	100.0	113	98.3
10. ในการเพิ่มปริมาณพื้นที่ป่าไม้จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจและปฏิบัติตามแนวทางการเกษตรเชิงอนุรักษ์บนที่สูง	54	98.2	65	56.5

หมายเหตุ ข้อ 1, 2, 4, 6, 9 ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน
 ข้อ 3, 5, 7, 8, 10 ตอบผิดได้ 1 คะแนน ตอบถูกได้ 0 คะแนน

การแบ่งระดับคะแนน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ที่รพชากรบนที่สูง ทำโดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย ของความรู้ความเข้าใจของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยงเนื่อง จาก เกษตรกรชาวเขาส่วนใหญ่จะมีความรู้ในการอนุรักษ์ในระดับที่ดี สืบเนื่องจากคะแนนที่ได้จากการตอบมีคะแนนสูง ซึ่งจากการศึกษาพบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ร้อยละ 90.91 มีคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย และร้อยละ 9.09 มีคะแนนความรู้ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย (ดังตารางที่ 14) ส่วนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ร้อยละ 60.09 มีคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย และร้อยละ 33.91 มีคะแนนความรู้ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย (ดังตารางที่ 15)

คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์เฉลี่ยของ

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง	=	9.55	คะแนน
SD	=	0.66	
คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ต่ำสุด	=	8	คะแนน
คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์สูงสุด	=	10	คะแนน
คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์เฉลี่ยของ			
เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง	=	7.91	คะแนน
SD	=	1.78	
คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ต่ำสุด	=	4	คะแนน
คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์สูงสุด	=	10	คะแนน

ตารางที่ 14 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์	เผ่าม้ง	
	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย (9.55 คะแนน)	20	36.36
สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย (9.55 คะแนน)	35	63.64
รวม	55	100.00

ตารางที่ 15 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ของเกษตรกรชาวเขา
เผ่ากะเหรี่ยง

ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์	เผ่ากะเหรี่ยง	
	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย (7.91 คะแนน)	38	33.04
สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย (7.91 คะแนน)	77	66.96
รวม	115	100.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง
และเผ่ากะเหรี่ยง

ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง
ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเทียบเกณฑ์กับค่าระดับการปฏิบัติของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ซึ่งมีผลการ
วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ก. การเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

การป้องกันรักษาป่า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นเกี่ยวกับการป้องกันรักษาป่า พบว่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.72 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.15 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 โดยแยกเป็นรายข้อดังนี้

1. ร่วมกำหนดขอบเขตแหล่งที่ทำกินของหมู่บ้าน ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับน้อย มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.40 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.00 – 1.60 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.03 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

2. ตรวจพื้นที่ป่าไม้ในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับน้อย มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.60 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.00 – 1.60 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.02 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

3. ร่วมกีดกันผู้บุกรุกแผ้วถางป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับน้อย มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.45 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.00 – 1.60 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.24 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

4. อำนาจความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันรักษาป่า ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.11 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.24 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

5. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อมีผู้บุกรุกตัดต้นไม้ทำลายป่า ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.22 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

การปลูกป่า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นเกี่ยวกับการปลูกป่า พบว่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.03 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 โดยแยกเป็นรายชื่อดังนี้

1. ปลูกต้นไม้ในที่ดินที่ครอบครองหรือเป็นเจ้าของ ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับน้อย มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.53 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.00 – 1.60 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการ

ปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.75 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

2. ปลุกต้นไม้เพื่อใช้เป็นป่าชุมชนของหมู่บ้าน ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.40 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.10 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

3. ปลุกต้นไม้ตามโครงการปลูกป่าของรัฐ ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.44 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.16 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

4. ปลุกต้นไม้ในพื้นที่ป่าที่ถูกบุกรุกแผ้วถาง ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.11 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.00 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

5. ดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ที่ทำการปลูก ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.76 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.15 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

การป้องกันไฟป่า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นเกี่ยวกับการป้องกันไฟป่า พบว่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.50 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00 โดยแยกเป็นรายชื่อดังนี้

1. ตรวจตราควบคุมป้องกันมิให้เกิดไฟฟ้า ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.76 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.27 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

2. ทำการดับไฟฟ้าเมื่อเกิดไฟไหม้ป่าขึ้น ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.07 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.73 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.20 – 3.00

3. ทำแนวป้องกันไฟป่ารอบหมู่บ้านหรือที่ทำกิน ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.16 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.80 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

4. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันไฟฟ้า ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.15 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.32 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

5. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อเกิดไฟฟ้า ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.13 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.36 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

ข. การเผยแพร่ความรู้และการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

การเผยแพร่ความรู้การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นเกี่ยวกับการเผยแพร่ความรู้การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.98 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.13 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 โดยแยกเป็นรายข้อดังนี้

1. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงประโยชน์ของป่าไม้ ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.95 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.10 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

2. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงอันตรายอันเกิดจากไฟป่า ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.96 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.21 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.20 – 3.00

3. ชักชวนเพื่อนบ้านให้ช่วยกันถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับป่าไม้ ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.80 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.92 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

4. เผยแพร่ความรู้และจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าไม้ ให้แก่ลูกหลาน ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.24 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับมาก มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.37 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 2.21 – 3.00

5. แนะนำความรู้ให้แก่เพื่อนบ้านในการใช้สารเคมีในการเกษตรและรู้ถึงประโยชน์และโทษของการใช้สารเคมี ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มี

ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.79 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

5. ประชาสัมพันธ์และช่วยจัดกิจกรรมในการอนุรักษ์ป่าไม้ของหมู่บ้านและของรัฐ ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.13 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.12 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20

สรุปรวม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ พบว่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.95 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.17 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าระดับการปฏิบัติที่กำหนดไว้ จะอยู่ในระดับ 1.61 – 2.20 จะเห็นได้ว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงจะมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้สูงกว่าเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

	ระดับการปฏิบัติต่ำ					ระดับการปฏิบัติปานกลาง					ระดับการปฏิบัติสูง				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ค่าเฉลี่ย	SD	มาก	ปานกลาง	น้อย	ค่าเฉลี่ย	SD	มาก	ปานกลาง	น้อย	ค่าเฉลี่ย	SD
ก. การเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้															
การป้องกันรักษาป่า															
1. กำหนดขอบเขตแหล่งที่กินของหมู่บ้าน	-	22	33	1.40	0.49	38	42	35	2.03	0.80	42	35	2.03	0.80	ปานกลาง
		(40.00)	(60.00)			(33.04)	(36.52)	(30.43)			(36.52)	(30.43)			
2. ตรวจสอบพื้นที่ป่าไม้ในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน	3	27	25	1.60	0.60	32	53	30	2.02	0.74	53	30	2.02	0.74	ปานกลาง
	(5.45)	(49.09)	(45.45)			(27.83)	(46.09)	(26.09)			(46.09)	(26.09)			
3. ร่วมกันผู้บุกรุกและเจ้าของป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน	-	25	30	1.45	0.50	48	47	20	2.24	0.73	47	20	2.24	0.73	มาก
		(45.45)	(54.55)			(41.74)	(40.87)	(17.39)			(40.87)	(17.39)			
4. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันรักษาป่า	9	43	3	2.11	0.46	43	57	15	2.24	0.67	57	15	2.24	0.67	มาก
	(16.36)	(78.18)	(5.45)			(37.39)	(49.57)	(13.04)			(49.57)	(13.04)			
5. รายงานผู้บุกรุกและเจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นผู้บุกรุกตัดต้นไม้ทำลายป่าในหมู่บ้าน	7	44	4	2.05	0.45	46	48	21	2.22	0.73	48	21	2.22	0.73	มาก
	(12.73)	(80.00)	(7.27)			(40.00)	(41.74)	(18.26)			(41.74)	(18.26)			
รวม	4	24	27	1.72	0.50	48	40	27	2.15	0.73	40	27	2.15	0.73	ปานกลาง
การปลูกป่า															
1. ปลูกต้นไม้ในพื้นที่ที่ครอบครองหรือเป็นเจ้าของ	10	9	36	1.53	0.79	21	44	50	1.75	0.75	44	50	1.75	0.75	ปานกลาง
	(8.18)	(16.36)	(65.45)			(18.26)	(38.26)	(43.48)			(38.26)	(43.48)			
2. ทำการปลูกป่าเพื่อใช้เป็นที่ชุมชนของหมู่บ้าน	25	27	3	2.40	0.60	39	49	27	2.10	0.75	49	27	2.10	0.75	ปานกลาง
	(45.45)	(49.09)	(5.45)			(33.91)	(42.61)	(23.48)			(42.61)	(23.48)			
3. ปลูกต้นไม้ตามโครงการปลูกป่าของรัฐ	27	25	3	2.44	0.60	38	56	21	2.16	0.70	56	21	2.16	0.70	ปานกลาง
	(21.82)	(45.45)	(5.45)			(33.33)	(49.12)	(18.26)			(49.12)	(18.26)			
4. ปลูกต้นไม้ในพื้นที่ถูกบุกรุกแล้ว	12	37	6	2.11	0.57	32	51	32	2.00	0.75	51	32	2.00	0.75	ปานกลาง
	(12.73)	(67.27)	(10.91)			(27.83)	(44.35)	(27.83)			(44.35)	(27.83)			
5. ดูแลรักษาต้นไม้ที่ทำการปลูก	7	28	20	1.76	0.67	39	54	22	2.15	0.72	54	22	2.15	0.72	ปานกลาง
	(12.73)	(50.91)	(36.36)			(33.91)	(46.96)	(19.13)			(46.96)	(19.13)			
รวม	20	18	17	2.05	0.65	46	41	28	2.03	0.73	41	28	2.03	0.73	ปานกลาง

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ประเด็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้	ระดับการปฏิบัติต่ำ					ระดับการปฏิบัติสูง					
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ค่าเฉลี่ย	SD	มาก	ปานกลาง	น้อย	ค่าเฉลี่ย	SD	เกณฑ์การปฏิบัติ
การป้องกันไฟป่า											
1. ตรวจสอบควบคุมป้องกันมิให้เกิดไฟป่า	9 (16.36)	24 (43.64)	22 (40.00)	1.76	0.72	54 (46.96)	38 (33.04)	23 (20.00)	2.27	0.78	มาก
2. ทำการดับไฟป่าเมื่อเกิดไฟไหม้ป่าขึ้น	17 (30.91)	25 (45.45)	13 (23.64)	2.07	0.74	89 (77.39)	21 (18.26)	5 (4.35)	2.73	0.54	มาก
3. ทำแนวป้องกันไฟป่ารอบหมู่บ้านหรือที่ทำกิน	21 (38.18)	22 (40.00)	12 (21.82)	2.16	0.76	95 (82.61)	17 (14.78)	3 (2.61)	2.80	0.46	มาก
4. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันไฟป่า	8 (15.55)	47 (85.45)	-	2.15	0.36	44 (38.26)	64 (55.65)	7 (6.09)	2.32	0.59	มาก
5. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อเกิดไฟไหม้ป่า	7 (12.73)	48 (87.27)	-	2.13	0.34	52 (45.22)	52 (45.22)	11 (9.57)	2.36	0.65	มาก
รวม	18	22	15	2.05	0.58	85	25	5	2.50	0.60	มาก
ข. การเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้											
การเผยแพร่ความรู้การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้											
1. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงประโยชน์ของป่าไม้และ โทษอันเกิดจากการตัดไม้ทำลายป่า	6 (10.91)	40 (72.73)	9 (16.36)	1.95	0.52	37 (32.17)	52 (45.22)	26 (22.61)	2.10	0.74	ปานกลาง
2. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงอันตรายอันเกิดจากไฟป่า	6 (10.90)	41 (74.50)	8 (14.50)	1.96	0.51	49 (42.60)	49 (42.60)	17 (14.80)	2.28	0.71	มาก
3. ชักชวนเพื่อนบ้านให้ช่วยกันถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับป่า ไม้	3 (5.45)	38 (69.09)	14 (25.40)	1.80	0.52	24 (20.87)	58 (50.43)	33 (28.70)	1.92	0.70	ปานกลาง
4. เผยแพร่ความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าไม้ ให้แก่ลูกหลาน	18 (32.73)	32 (58.18)	5 (9.09)	2.24	0.61	62 (53.91)	34 (29.57)	19 (16.52)	2.37	0.75	มาก
5. แนะนำความรู้ให้แก่เพื่อนบ้านในการใช้สารเคมีในการ เกษตรและรู้ถึงประโยชน์และโทษของการใช้สารเคมี	7 (12.73)	30 (69.09)	10 (18.18)	1.95	0.56	26 (22.61)	58 (50.43)	31 (26.96)	1.96	0.71	ปานกลาง
รวม	8	36	11	1.98	0.54	51	39	25	2.13	0.72	ปานกลาง

ตารางที่ 16 (ต่อ)

	ระดับการปฏิบัติเพียง					ระดับการปฏิบัติเพียง				
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ค่าเฉลี่ย	SD	มาก	ปานกลาง	น้อย	ค่าเฉลี่ย	SD
ประเด็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้										
การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโครงการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้										
1.	5	44	6	1.98	0.45	39	59	17	2.19	0.67
	(9.09)	(80.00)	(10.91)			(33.91)	(51.30)	(14.78)		
2.	1	39	15	1.75	0.48	36	42	37	1.99	0.80
	(1.80)	(70.90)	(27.30)			(31.30)	(36.50)	(32.20)		
3.	3	46	6	1.95	0.40	36	61	18	2.16	0.67
	(5.45)	(83.64)	(10.91)			(31.30)	(53.04)	(15.65)		
4.	9	38	8	2.02	0.56	21	49	45	1.79	0.73
	(16.36)	(69.09)	(14.55)			(18.26)	(42.61)	(39.13)		
5.	10	42	3	2.13	0.47	31	67	17	2.12	0.64
	(18.18)	(76.36)	(5.45)			(26.96)	(58.26)	(14.78)		
รวม	9	36	10	1.97	0.47	45	38	32	2.05	0.70
รวมทั้งหมด	8	34	13	1.95	0.55	43	54	18	2.17	0.70

**ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ
กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง**

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ อายุ ศาสนา ความเข้าใจในภาษาไทย การพูด/การเขียน รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว พื้นที่การเกษตรที่ครอบครองอยู่ และศรัทธาในตัวเจ้าหน้าที่ป่าไม้และผู้นำในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ การติดต่อกับบุคคลภายนอก และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ การอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูง กับตัวแปรตามคือ การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่าม้ง สถิติในการวิเคราะห์ โดยใช้ค่าไคสแควร์ในการทดสอบความสัมพันธ์ ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.44 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าอายุของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือระดับอายุของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่าม้ง

อายุ	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
21 – 40	4(7.27)	26(47.27)	10(18.18)	40(72.73)
สูงกว่า 40	4(7.27)	8(14.55)	3(5.45)	15(27.27)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 2.44 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างศาสนา กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.56 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าศาสนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ศาสนาของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ความสัมพันธ์ศาสนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ศาสนา	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
พุทธ	2(3.64)	11(20.00)	5(9.09)	18(32.73)
คริสต์	6(10.91)	22(40.00)	7(12.73)	35(63.63)
นับถือผี	-	1(1.82)	1(1.82)	2(3.64)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 1.56 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49
 df = 4 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

**ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในภาษาไทย (การพูดภาษาไทย) กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้
ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง**

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการพูดภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.63 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าความเข้าใจในการพูดภาษาไทยของเกษตรกรกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือความเข้าใจในการพูดภาษาไทยของชาวเขาเผ่าม้งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการพูดภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากร
ป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ความเข้าใจในภาษาไทย (การพูด)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
เข้าใจ	8(14.54)	33(60.00)	13(23.64)	54(98.18)
ไม่เข้าใจ	-	1(1.82)	-	1(1.82)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 0.63 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในภาษาไทย (การเขียนภาษาไทย) กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.83 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าความเข้าใจในการเขียนภาษาไทย กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ความเข้าใจในภาษาไทย (การเขียน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ได้	2(3.64)	17(30.91)	5(9.09)	24(43.64)
ไม่ได้	6(10.91)	17(30.91)	8(14.54)	31(56.36)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 1.83 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือน กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขา
เผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 4.02 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่ารายได้ของครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ระดับรายได้ของครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือนกับอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

รายได้รวม (บาท)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
0 – 50,000	3(5.45)	8(14.54)	7(12.73)	18(32.73)
มากกว่า 50,000	5(9.09)	26(47.47)	6(10.91)	37(67.27)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 4.02 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือน กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกของครัวเรือนครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.52 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าจำนวนสมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ไม่มีความสัมพันธ์กันกล่าวคือระดับรายได้ของครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งแตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนบอนุรักษทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จำนวนสมาชิก (คน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 – 5	2(3.64)	13(23.64)	5(9.09)	20(36.36)
มากกว่า 5	6(10.91)	21(38.18)	8(14.54)	35(63.64)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 0.52 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.56 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าจำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครองของชาวเขาเผ่าม้ง กับ การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนพื้นที่ครอบครองของชาวเขาเผ่าม้งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จำนวนที่ดินในครอบครอง (ไร่)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
0 - 5	5(9.09)	17(30.91)	6(10.91)	28(50.91)
มากกว่า 5	3(5.45)	17(30.91)	7(12.73)	27(49.09)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 0.56 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 4.85 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งแตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ (ปี)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ไม่เกิน 20	1(1.82)	15(27.27)	8(14.54)	24(43.64)
มากกว่า 20	7(12.73)	9(16.36)	5(9.09)	31(56.36)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 4.85 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 14.07 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งไม่มีความสัมพันธ์กันกล่าวคือการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งแตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

การเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้าน	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ไม่เป็น	1(1.82)	7(12.73)	6(10.91)	14(25.45)
เป็น	7(12.73)	27(49.09)	7(12.73)	41(74.55)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 4.07 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.41 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
0 - 8	2(3.64)	11(20.00)	5(9.09)	18(32.73)
มากกว่า 8	6(10.91)	23(41.82)	8(14.54)	37(67.27)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 0.41 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างความพอใจและศรัทธากับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความพอใจและศรัทธาเจ้าหน้าที่ป่าไม้กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.64 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าความพอใจและศรัทธาเจ้าหน้าที่ป่าไม้กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ไม่มีความสัมพันธ์กันกล่าวคือจำนวนความพอใจและศรัทธากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ความสัมพันธ์ระหว่างความพอใจและศรัทธากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ความพอใจและศรัทธาเจ้าหน้าที่ป่าไม้	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
พอใจมาก	-	2(3.64)	-	2(3.64)
พอใจปานกลาง	6(10.91)	22(40.00)	10(18.18)	38(69.09)
ไม่พอใจ	2(3.64)	10(18.18)	3(5.45)	15(27.27)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 1.64 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49
 df = 4 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างการพบปะชาวเมือง (การเข้าเมือง) กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการพบปะชาวเมืองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.63 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าการพบปะชาวเมืองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งไม่มีความสัมพันธ์กันกล่าวคือการพบปะชาวเมืองของชาวเขาเผ่าม้งที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 ความสัมพันธ์ระหว่างการพบปะชาวเมืองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จำนวนการพบปะชาวเมือง (ครั้ง/เดือน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 – 2	8(14.54)	33(60.00)	13(23.64)	54(98.18)
3 – 4	-	1(1.82)	-	1(1.82)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 0.63 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าความรู้ความเข้าใจการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กันกล่าวคือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตร เชิงอนุรักษ์ (คะแนน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ต่ำกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย (9.55คะแนน)	3(5.45)	9(16.36)	8(14.54)	20(36.36)
สูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย (9.55คะแนน)	5(9.09)	25(45.45)	5(9.09)	35(63.64)
รวม	8(14.54)	34(61.82)	13(23.64)	55(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 5.00 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุ กับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ที่พยากรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ที่พยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.92 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าอายุของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ที่พยากรป่าไม้ ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือระดับอายุของเกษตรกรชาวเขา เผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ที่พยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการอนุรักษ์ที่พยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

อายุ	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
21 – 40	30(26.09)	48(41.74)	13(11.30)	91(79.13)
สูงกว่า 40	13(11.30)	6(5.22)	5(4.35)	24(20.87)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 5.92 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างศาสนา กับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 6.95 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าศาสนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือศาสนาของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ศาสนา	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
พุทธ	36(31.30)	41(35.65)	10(8.70)	87(75.65)
คริสต์	5(4.35)	9(7.83)	7(6.09)	21(18.26)
นับถือผี	2(1.74)	4(3.48)	1(0.87)	7(6.09)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 6.95 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49
 df = 4 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในภาษาไทย (การพูดภาษาไทย) กับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการพูดภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.25 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าความเข้าใจในภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือความเข้าใจในการพูดภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการพูดภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ความเข้าใจในภาษาไทย (การพูด)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
เข้าใจ	2(1.74)	6(5.22)	4(3.48)	12(10.43)
ไม่เข้าใจ	41(35.65)	48(41.74)	14(12.17)	103(89.57)
รวม	43(37.39)	54((46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 1.25 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในภาษาไทย (การเขียนภาษาไทย) กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าความเข้าใจในการเขียนภาษาไทย กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 33

ตารางที่ 33 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการเขียนภาษาไทยกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ความเข้าใจในภาษาไทย (การเขียน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ได้	20(17.39)	19(16.52)	6(5.22)	45(39.13)
ไม่ได้	23(20.00)	35(30.43)	12(10.43)	70(60.87)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 1.00 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือน กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 3.06 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่ารายได้ของครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ระดับรายได้ของครัวเรือนเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 34

ตารางที่ 34 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ของครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

รายได้รวม (บาท)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
0 – 10,000	5(4.35)	7(6.09)	4(3.48)	16(13.91)
10,001 – 25,000	26(22.61)	27(23.48)	7(6.09)	60(52.18)
มากกว่า 25,000	12(10.43)	20(17.39)	7(6.09)	39(33.91)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 3.06 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49
 df = 4 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 5.05 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า รายได้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 35

ตารางที่ 35 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนสมาชิก (คน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1 – 5	23(20.00)	39(33.91)	14(12.17)	76(66.09)
มากกว่า 5	20(17.39)	15(13.04)	4(3.48)	39(33.91)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 5.05 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

**ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครอง กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของ
เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง**

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.42 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า จำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครองของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือจำนวนพื้นที่การเกษตรครอบครองของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพื้นที่การเกษตรที่ครอบครองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนที่ดินในครอบครอง (ไร่)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
0 - 5	26(22.61)	31(26.96)	14(12.17)	71(61.74)
มากกว่า 5	17(14.78)	23(20.00)	4(3.48)	44(38.26)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 2.42 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 10.07 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีความสัมพันธ์ กล่าวคือระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 37

ตารางที่ 37 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ (ปี)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ไม่เกิน 20	5(4.35)	18(15.65)	7(6.09)	30(26.09)
21 – 30	12(10.43)	16(13.91)	6(5.22)	34(29.56)
มากกว่า 30	26(22.61)	20(17.39)	5(4.35)	51(44.35)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 10.07 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49
df = 4 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสาร กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 3.88 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงไม่มีความสัมพันธ์ กล่าวคือจำนวนการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับข้อมูลข่าวสารกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
0-8	22(19.13)	19(16.52)	5(4.35)	46(40.00)
มากกว่า 8	21(18.26)	35(30.43)	13(11.30)	69(60.00)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 3.88 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 20.97 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.21 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .01 แสดงว่า การเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีความสัมพันธ์ กล่าวคือการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 39

ตารางที่ 39 ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้านกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

การเข้าร่วมสมาชิกองค์กรหมู่บ้าน	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ไม่เป็น	4(3.48)	20(17.39)	12(10.43)	36(31.30)
เป็น	39(33.91)	34(29.57)	6(5.22)	79(68.70)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 20.97 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.21
df = 2 มีนัยสำคัญทางสถิติ .01

ความสัมพันธ์ระหว่างความพอใจและศรัทธากับเจ้าหน้าที่ป่าไม้กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความพอใจและศรัทธาเจ้าหน้าที่ป่าไม้กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.39 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 9.49 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า ความพอใจและศรัทธาเจ้าหน้าที่ป่าไม้กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ความพอใจและศรัทธาเจ้าหน้าที่ป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 40

ตารางที่ 40 ความสัมพันธ์ระหว่างความพอใจเจ้าหน้าที่ป่าไม้กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ความพอใจและศรัทธาเจ้าหน้าที่ป่าไม้	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
พอใจมาก	5(4.35)	7(6.09)	1(0.87)	13(11.30)
พอใจปานกลาง	35(30.43)	46(40.00)	16(13.91)	97(84.35)
ไม่พอใจ	3(2.61)	1(0.87)	1(0.87)	5(4.35)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 2.37 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 9.49
df = 4 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างการพบปะชาวเมือง (การเข้าเมือง) กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการพบปะชาวเมืองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 9.34 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 18.31 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า การพบปะชาวเมืองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ไม่มีความสัมพันธ์ กล่าวคือ การพบปะชาวเมืองของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 41

ตารางที่ 41 ความสัมพันธ์ระหว่างการพบปะชาวเมืองกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จำนวนการพบปะชาวเมือง (ครั้ง/เดือน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ไม่ได้ติดต่อ	3(2.61)	9(7.83)	-	12(10.43)
1-2	32(27.83)	38(33.04)	18(15.65)	88(76.53)
3-5	8(6.96)	7(6.09)	-	15(13.04)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 9.34 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 18.31
 df = 4 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรบนที่สูง กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้เท่ากับ 7.36 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์อ่านจากตารางคือ 5.99 ที่ระดับนัยความสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้มีความสัมพันธ์ กล่าวคือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่แตกต่างกัน มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ดังตารางที่ 42

ตารางที่ 42 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรของอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกษตรกรเชิงอนุรักษ์ (คะแนน)	ระดับการปฏิบัติ			รวม
	มาก	ปานกลาง	น้อย	
ต่ำกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย (7.91คะแนน)	17(14.78)	20(17.39)	1(0.87)	38(33.04)
สูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย (7.91คะแนน)	26(22.61)	34(29.57)	17(14.78)	77(66.96)
รวม	43(37.39)	54(46.96)	18(15.65)	115(100.00)

ค่า ไคสแควร์ (คำนวณได้) = 7.36 ค่าไคสแควร์อ่านจากตาราง = 5.99
 df = 2 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง (การทดสอบสมมติฐาน)

จากการศึกษา การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง และเผ่ากะเหรี่ยง พบว่า การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง ในเขตศูนย์พัฒนาโครงการหลวงอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 ($t = -2.92^{**}$)

ประเด็นการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง ในเขตศูนย์พัฒนาโครงการหลวงอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ การร่วมกำหนดขอบเขตแหล่งที่ทำกินของหมู่บ้าน การตรวจพื้นที่ป่าไม้ในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน การร่วมคิดกันผู้บุกรุกแผ้วถางป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน การทำการปลูกป่าเพื่อใช้เป็นป่าชุมชนของหมู่บ้าน การปลูกต้นไม้ตามโครงการปลูกป่าของรัฐ การดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ที่ทำการปลูก การตรวจตราควบคุมป้องกันมิให้เกิดไฟป่า การดับไฟป่าเมื่อเกิดไฟป่าขึ้น การทำแนวป้องกันไฟป่ารอบหมู่บ้านหรือที่ทำกิน การอำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันไฟป่า การรายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อเกิดไฟป่า แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงอันตรายอันเกิดจากไฟป่า การประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านมิให้บุกรุกตัดต้นไม้ทำลายป่า การประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านมิให้กระทำความผิดกฎหมายป่าไม้ การประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านให้ร่วมกันปลูกป่าตามนโยบายของรัฐ และการชักชวนเพื่อนบ้านให้เข้าร่วมพิธีกรรมในการอนุรักษ์ป่าไม้ของหมู่บ้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง ในประเด็นที่ไม่แตกต่างกัน ได้แก่ การอำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ ในการป้องกันรักษาป่าไม้ การรายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นผู้บุกรุกตัดต้นไม้ทำลายป่าในหมู่บ้าน การปลูกต้นไม้ในที่ดินที่ครอบครองหรือเป็นเจ้าของอยู่ การปลูกต้นไม้ในพื้นที่ป่าที่ถูกบุกรุกแผ้วถาง การแนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงประโยชน์ของป่าไม้และโทษอันเกิดจากการตัดต้นไม้ทำลายป่า การเผยแพร่ความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าไม้ให้แก่ลูกหลาน การแนะนำความรู้ให้แก่เพื่อนบ้านในการใช้สารเคมีในการเกษตรและรู้ถึงประโยชน์และโทษของการใช้สารเคมี และการประชาสัมพันธ์ และช่วยจัดกิจกรรมในกรอนุรักษ์ป่าไม้ของหมู่บ้านและของรัฐ

จากการศึกษา การเปรียบเทียบการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง ในเขตศูนย์พัฒนาโครงการหลวงอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ ได้ทำการศึกษาการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในหลายประเด็น มีผลที่เหมือนกันและแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

ก. การเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

การป้องกันรักษาป่า

1. ประเด็นการร่วมกำหนดขอบเขตแหล่งที่ทำกินของหมู่บ้าน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.40 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.03 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -6.26^{**}$)

2. ประเด็นการตรวจพื้นที่ป่าไม้ในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.60 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.02 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -3.66^{**}$)

3. ประเด็นการร่วมกีดกันผู้บุกรุกแผ้วถางป่าไม้ในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.45 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.24 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -8.20^{**}$)

4. ประเด็นการอำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันรักษาป่าไม้ เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.11 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.24 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -1.53$ NS)

5. ประเด็นการรายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นผู้บุกรุกตัดต้นไม้ทำลายป่าในหมู่บ้าน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.05 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.22 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -1.78$ NS)

การปลูกป่า

1. ประเด็นการปลูกต้นไม้ในที่ดินที่ครอบครองอยู่หรือเป็นเจ้าของ เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.53 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.75 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -1.77$ NS)

2. ประเด็นการทำการปลูกป่าเพื่อใช้เป็นป่าชุมชนของหมู่บ้าน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.40 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.10 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = 2.55^*$)

3. ประเด็นการปลูกป่าตามโครงการปลูกป่าของรัฐ เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.44 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.16 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = 2.54^*$)

4. ประเด็นการต้นไม้ในพื้นที่ป่าที่ถูกรบกวนแล้วถาง เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.11 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.00 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = 1.05$ NS)

5. ประเด็นการดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ที่ทำการปลูก เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.76 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.15 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -3.35^{**}$)

การป้องกันไฟฟ้า

1. ประเด็นการตรวจควบคุมป้องกันมิให้เกิดไฟฟ้า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.76 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.27 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -4.07^{**}$)

2. ประเด็นการทำการดับไฟฟ้าเมื่อเกิดไฟไหม้ป่าขึ้น เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.07 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.73 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -5.88^{**}$)

3. ประเด็นการทำแนวป้องกันไฟป่ารอบหมู่บ้านหรือที่ทำกิน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.16 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.80 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -5.70^{**}$)

4. ประเด็นการอำนวยความสะดวก และประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันไฟฟ้า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.15 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.32 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -2.43^*$)

5. ประเด็นการรายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อเกิดไฟไหม้ป่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.13 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.36 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -3.02^{**}$)

ข. การเผยแพร่ความรู้และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

การเผยแพร่ความรู้การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

1. ประเด็นการแนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงประโยชน์ของป่าไม้และโทษของตัดไม้ทำลายป่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.95 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.10 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = 1.52$ NS)

2. ประเด็นการแนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงอันตรายอันเกิดจากไฟป่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.96 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.28 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -3.31^{**}$)

3. ประเด็นการชักชวนเพื่อนบ้านให้ช่วยกันถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับป่าไม้ เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.80 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.92 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -1.14$ NS)

4. ประเด็นการเผยแพร่ความรู้ และปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าไม้ ให้แก่ลูกหลาน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.24 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.37 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -1.27$ NS)

5. ประเด็นการแนะนำความรู้ให้แก่เพื่อนบ้าน ในการใช้สารเคมีในการเกษตรและรู้ถึงประโยชน์และโทษของการใช้สารเคมี เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.95 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.96 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -0.11$ NS)

การประสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

1. ประเด็นการประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านมิให้บุกรุกทำลายป่า เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.98 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.19 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของ เกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -2.40^*$)

2. ประเด็นการประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านมิให้กระทำความผิดกฎหมายป่าไม้ เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.75 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.99 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่าด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -2.49^*$)

3. ประเด็นการประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้าน ให้ร่วมกันปลูกป่าตามนโยบายของรัฐ เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.95 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.16 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = -2.55^*$)

4. ประเด็นการชักชวนเพื่อนบ้านให้เข้าร่วมพิธีกรรมในการอนุรักษ์ป่าไม้ของหมู่บ้าน เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.02 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 1.79 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = 2.23^*$)

5. ประเด็นการประชาสัมพันธ์และช่วยจัดกิจกรรมในการอนุรักษ์ป่าไม้ของหมู่บ้านและรัฐ เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.13 ส่วนของ เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีค่าระดับการปฏิบัติเฉลี่ยรวม 2.12 โดยทดสอบความแตกต่างของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในประเด็นดังกล่าวของเกษตรกรชาวเขาทั้งสองเผ่า ด้วย t -test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ($t = 0.06$ NS) ดังตารางที่ 43

ตารางที่ 43 การเปรียบเทียบการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งและเผ่ากะเหรี่ยง

	ระดับปฏิบัติเผ่าม้ง		ระดับปฏิบัติเผ่ากะเหรี่ยง		t
	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD	
ก. การมีส่วนร่วมร่วมปฏิบัติกิจกรรมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้					
การป้องกันรักษาป่า					
1. ร่วมกำหนดขอบเขตแหล่งที่ทำกินของหมู่บ้าน	1.40	0.49	2.03	0.80	-6.26**
2. ตรวจสอบพื้นที่ป่าไม้เขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน	1.60	0.60	2.02	0.74	-3.66**
3. ร่วมคิดกันผู้บุกรุกแผ้วถางป่าในเขตรับผิดชอบของหมู่บ้าน	1.45	0.50	2.24	0.73	-8.20**
4. อำนวยความสะดวกและประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันรักษาป่าไม้	2.11	0.45	2.24	0.67	-1.53
รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นผู้บุกรุกตัดต้นไม้ทำลายป่าในหมู่บ้าน	2.05	0.79	2.22	0.73	1.78
เฉลี่ย	1.72	0.50	2.15	0.73	-4.94**
การปลูกป่า					
1. ปลูกต้นไม้ในพื้นที่ดินที่ครอบครองหรือเป็นเจ้าของ	1.53	0.60	1.75	0.75	-1.77
2. ทำการปลูกป่าเพื่อใช้ชุมชนของหมู่บ้าน	2.40	0.60	2.10	0.75	2.55**
3. ปลูกต้นไม้ตามโครงการปลูกป่าของรัฐ	2.44	0.57	2.16	0.70	2.54**
4. ปลูกต้นไม้ปลูกต้นไม้ในพื้นที่ป่าที่ถูกบุกรุกแล้วถาง	2.11	0.67	2.00	0.75	1.05
5. ดูแลบำรุงรักษาค้นไม้ที่ทำการปลูก	1.76	0.67	2.15	0.72	-3.35**
เฉลี่ย	2.05	0.65	2.03	0.73	-0.78

ตารางที่ 43 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปฏิบัติพ่วง		ระดับปฏิบัติพ่วงเครื่อง		t
	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD	
การป้องกันไฟฟ้า					
1. ตรวจสอบควบคุมป้องกันมิให้เกิดไฟฟ้า	1.76	0.72	2.27	0.78	-4.07**
2. ทำการดับไฟฟ้าเมื่อเกิดไฟไหม้ป้าขึ้น	2.07	0.74	2.73	0.54	-5.88**
3. ทำแนวป้องกันไฟปรอบหมู่บ้านหรือที่ทากัน	2.16	0.76	2.80	0.46	-5.70**
4. อำนวยความสะดวกและประสานแม่เจ้าหน้าที่ในการป้องกันไฟฟ้า	2.15	0.36	2.32	0.59	-2.43*
5. รายงานผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่เมื่อเกิดไฟไหม้ป้า	2.13	0.34	2.36	0.65	-3.02**
เฉลี่ย	2.05	0.58	2.50	0.60	-5.48**
ข. การเผยแพร่ความรู้ประชาชนสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้					
การเผยแพร่ความรู้การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้					
1. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงประโยชน์ของป่าไม้และโทษอันเกิดจากการตัดไม้	1.95	0.52	2.10	0.74	-1.52
ทำลาป่า					
2. แนะนำเพื่อนบ้านให้ทราบถึงอันตรายอันเกิดจากไฟป่า	1.96	0.51	2.28	0.71	-3.31**
3. จัดทวนเพื่อนบ้านให้ช่วยถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับป่าไม้	1.80	0.52	1.92	0.70	-1.14
4. เผยแพร่ความรู้และปลุกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าไม้ให้แก่ลูกหลาน	2.24	0.61	2.37	0.75	-1.27
5. แนะนำความรู้เห็นแก่เพื่อนบ้านในการใช้สารเคมีกำจัดวัชพืชและวัชพืชประโยชน์และโทษของสารเคมี					
เฉลี่ย	1.98	0.54	2.13	0.72	-2.60**

ตารางที่ 43 (ต่อ)

ประเด็น	ระดับปฏิบัติไม่เพียงพอ		ระดับปฏิบัติเพียงพอ		t
	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าเฉลี่ย	SD	
การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำไม่					
1. ประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านมิให้บุกรุกทำลายป่าไม้	1.98	0.45	2.19	0.67	-2.40*
2. ประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านมิให้กระทำความผิดกฎหมายป่าไม้	1.75	0.48	1.99	0.80	-2.49*
3. ประชาสัมพันธ์เพื่อนบ้านให้ร่วมกันปลูกป่าตามนโยบายของรัฐ	1.95	0.40	2.16	0.67	-2.55*
4. ชักชวนเพื่อนบ้านให้เข้าร่วมพิธีกรรมในการอนุรักษ์ป่าไม้ของหมู่บ้าน เช่น พิธีบวชป่า	2.02	0.56	1.79	0.73	2.23*
ประชาสัมพันธ์และช่วยจัดกิจกรรมในการอนุรักษ์ป่าไม้ของ หมู่บ้านและของรัฐ	2.13	0.47	2.12	0.64	0.06
เฉลี่ย	1.97	0.47	2.05	0.70	-1.19
เฉลี่ยรวมทั้งหมด	1.95	0.55	2.17	0.70	-2.92**

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ปัญหา ความต้องการ และข้อเสนอแนะของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง และเผ่ากะเหรี่ยง

5.1 ปัญหา ความต้องการ และข้อเสนอแนะของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัญหาการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีความคิดเห็นเหมือนกันในปัญหาการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และเป็นปัญหาสำคัญที่ควรรีบแก้ไขมากที่สุด เรียงลำดับดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการลักลอบตัดต้นไม้ทำลายป่า เพื่อนำมาสร้างบ้าน และเป็นพื้นของเกษตรกรชาวเขา จำนวนร้อยละ 29.6
2. ปัญหาไฟป่าในช่วงฤดูแล้งลุกลามอย่างไม่มีขอบเขต จำนวนร้อยละ 25.9
3. ปัญหาด้านอื่นๆ ซึ่งเป็นปัญหาความขัดแย้งระหว่างเจ้าหน้าที่ป่าไม้ และเกษตรกรชาวเขาในข้อกำหนดกฎระเบียบต่างๆ ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเกษตรกรไม่ค่อยพอใจ เช่น ห้ามนำปูนและอิฐขึ้นมา หรือเหล็กในการทำแปลงคอกไม้ก็ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ จำนวน 25.0
4. ปัญหาความไม่เข้าใจในการอนุรักษ์ป่าไม้ที่ถูกต้องของชาวเขา จำนวนร้อยละ 11.1
5. ปัญหาหักล้างถางป่าเพื่อทำการปลูกดอกไม้ และผักผลไม้ จำนวนร้อยละ 5.6
6. ปัญหาเจ้าหน้าที่ร่วมมือกับเจ้าของหรือนายทุนธุรกิจค้าไม้ จำนวนร้อยละ 1.9
7. ปัญหาการทำลายป่าไม้บนต้นน้ำลำธาร จำนวนร้อยละ 0.9

ทั้งหมดเป็นปัญหาของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งที่มีความคิดเห็น เหมือนกันบ้างและแตกต่างกันบ้าง ตามลำดับ ความสำคัญของปัญหา ดังตารางที่ 44

ตารางที่ 44 ปัญหาที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง โดยเรียงตามลำดับ ความสำคัญ ที่ควรรับแก้ไข

ลำดับ	ลักษณะปัญหา	จำนวน(ราย)	ร้อยละ N = 55
1	การลักลอบตัดต้นไม้	32	29.6
2	ไฟป่าในช่วงฤดูฤดูแล้งอย่างไม่มีขอบเขต	28	25.9
3	ด้านอื่น ๆ (ความขัดแย้งระหว่างเจ้าหน้าที่และเกษตรกรชาวเขา)	27	25.0
4	ความไม่เข้าใจในการอนุรักษ์ป่าไม้ที่ถูกต้องของชาวเขา	12	11.1
5	การหักล้างรางวัลเพื่อทำการปลูกไม้ดอกและผักผลไม้	6	5.6
6	เจ้าหน้าที่ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่หรือนายทุนธุรกิจค้าไม้	2	1.9
7	การทำลายป่าไม้บนต้นน้ำ	1	0.9

ส่วนที่ 2 ความต้องการให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง เกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง มีต้องการในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และเป็นความต้องการที่สำคัญมากเรียงลำดับดังนี้

1. ต้องการให้มีการเผยแพร่ความรู้และส่งเสริมการอนุรักษ์ป่าไม้ให้แก่ชาวเขา ของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ จำนวนร้อยละ 20.1
2. ต้องการให้มีการปลูกป่าทดแทนในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม จำนวนร้อยละ 17.8
3. ต้องการให้มีการจัดสรรพื้นที่ทำกินให้แก่ชาวบ้าน จำนวนร้อยละ 16.7
4. ต้องการให้มีการทำแนวกันไฟป่า (โดยเจ้าหน้าที่กำหนด) จำนวนร้อยละ 14.4
5. ต้องการให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการในการดูแล ผู้ลักลอบตัดไม้ จำนวนร้อยละ 10.9
6. ความต้องการด้านอื่น ๆ (ให้เจ้าหน้าที่ยึดหยุ่นกฎระเบียบ และข้อจำกัดต่างๆ) จำนวนร้อยละ 10.3
7. ต้องการให้มีกฎหมายคุ้มครองป่าไม้มากยิ่งขึ้น และมีบทลงโทษรุนแรงแก่ผู้กระทำความผิด จำนวนร้อยละ 9.8

ทั้งหมดนี้เป็นความต้องการของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ที่มีความต้องการเหมือนกันบ้าง แตกต่างกันไปบ้าง ตามลำดับความสำคัญของความต้องการ ดังตารางที่ 45

ตารางที่ 45 ความต้องการให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง

ลำดับ	ลักษณะความต้องการ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ N = 55
1	ต้องการให้มีการเผยแพร่ความรู้และส่งเสริมการอนุรักษ์ป่าไม้ให้แก่ชาวเขา ของเจ้าหน้าที่ป่าไม้	35	20.1
2	ต้องการให้มีการปลูกป่าทดแทนในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม	31	17.8
3	ต้องการให้มีการจัดสรรพื้นที่ทำกินให้แก่ชาวบ้าน	29	16.7
4	ต้องการให้มีการทำแนวกันไฟป่า	25	14.4
5	ต้องการให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการในการดูแล ผู้ลักลอบตัดไม้	19	10.9
6	ความต้องการด้านอื่น ๆ (ให้เจ้าหน้าที่ยึดหยุ่นกฎระเบียบและข้อจำกัดต่างๆ)	18	10.3
7	ต้องการให้มีการกฎหมายคุ้มครองป่าไม้มากยิ่งขึ้น และมีบทลงโทษรุนแรงแก่ผู้กระทำความผิด	17	9.8

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้งเกษตรกรชาวเขาเผ่าม้ง ได้ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ โดยสรุปแล้ว มีดังต่อไปนี้

1. ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้ และมีการจัดสื่อที่เหมาะสม ในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ให้แก่ชาวเขา
2. ควรมีการจัดสรรพื้นที่ทำกินของเกษตรกรชาวเขา และพื้นที่ป่าไม้ ของอุทยานให้มีความชัดเจน เพื่อจะได้ทำการเกษตรและการอนุรักษ์ได้อย่างเต็มที่
3. ในด้านงบประมาณในการอนุรักษ์ ควรจัดสรรต่อองค์กรชุมชนด้วย ไม่ใช่จัดสรรให้เฉพาะเจ้าหน้าที่ และจัดหาผู้ที่มีอุดมการณ์จริง ๆ เข้ามาปฏิบัติงาน
4. ควรมีการจัดแข่งขัน การปลูกต้นไม้ แข่งขันในแต่ละพื้นที่ เพื่อทำให้พื้นที่ป่าไม้มีปริมาณ เพิ่มมากขึ้น
5. ควรมีการเพาะกล้าไม้พันธุ์พื้นเมือง เช่น ต้นพญาเสือโคร่ง ต้นไผ่ มาปลูกในพื้นที่มากกว่าการนำไม้โตเร็วจำพวกต้นสน หรือ ยูคาลิปตัส มาปลูก เพราะทำให้น้ำแห้ง เนื่องต้นไม้จำพวกนี้ใช้น้ำจำนวนมากในการเจริญเติบโต และควรจัดพื้นที่ปลูก และเวลาที่เหมาะสมในการปลูกต้นไม้

6. เจ้าหน้าที่ป่าไม้ และชาวเขา ควรมีการทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และการทำการเกษตร

5.2 ปัญหา ความต้องการ และข้อเสนอแนะของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัญหาการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีความคิดเห็นเหมือนกันในปัญหาการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และเป็นปัญหาสำคัญที่ควรรีบแก้ไขมากที่สุด เรียงลำดับดังต่อไปนี้

1. ปัญหาไฟป่าในช่วงฤดูแล้งลุกลามอย่างไม่มีการควบคุม การลักลอบตัดต้นไม้ทำลายป่าเพื่อนำมาสร้างบ้าน และเป็นพื้นของเกษตรกรชาวเขา จำนวนร้อยละ 26.7
 2. ปัญหาการลักลอบตัดต้นไม้ทำลายป่า เพื่อนำมาสร้างบ้าน และเป็นพื้นของเกษตรกรชาวเขา จำนวนร้อยละ 24.6
 3. ปัญหาความไม่เข้าใจในการอนุรักษ์ป่าไม้ที่ถูกต้องของชาวเขา จำนวนร้อยละ 17.2
 4. ปัญหาการทำลายป่าไม้บนต้นน้ำลำธาร จำนวนร้อยละ 15.1
 5. ปัญหาด้านอื่น ๆ ซึ่งเป็นปัญหาความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างเจ้าหน้าที่ป่าไม้ และเกษตรกรชาวเขา ในข้อกำหนดกฎระเบียบต่างๆ ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และความต้องการของเกษตรกรชาวเขา จำนวนร้อยละ 6.5
 6. ปัญหาเจ้าหน้าที่ร่วมมือกับเจ้าของหรือนายทุนธุรกิจค้าไม้ จำนวนร้อยละ 5.6
 7. ปัญหาหักล้างถางป่าเพื่อทำการปลูกคอกไม้ และผักผลไม้ จำนวนร้อยละ 4.3
- ทั้งหมดเป็นปัญหาของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ที่มีความคิดเห็น เหมือนกันบ้างและแตกต่างกันบ้าง ตามลำดับ ความสำคัญของปัญหา ดังตารางที่ 46

ตารางที่ 46 ปัญหาที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงโดยเรียงตามลำดับ ความสำคัญ ที่ควรรีบแก้ไข

ลำดับ	ลักษณะปัญหา	จำนวน(ราย)	ร้อยละ N = 115
1	ไฟป่าในช่วงฤดูกลุกลามอย่างไม่มีขอบเขต	62	26.7
2	การลักลอบตัดต้นไม้	57	24.6
3	ความไม่เข้าใจในการอนุรักษ์ป่าไม้ที่ถูกต้องของชาวเขา	40	17.2
4	การทำลายป่าไม้บนต้นน้ำ	35	15.1
5	ด้านอื่น ๆ (ความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างเจ้าหน้าที่และเกษตรกรชาวเขา)	15	6.5
6	เจ้าหน้าที่ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่หรือนายทุนธุรกิจค้าไม้	13	5.6
7	การหักล้างรางวัลเพื่อทำการปลูกไม้ดอกและผักผลไม้	10	4.3

ส่วนที่ 2 ความต้องการให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง มีต้องการในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และเป็นความต้องการที่สำคัญมาก เรียงลำดับดังนี้

1. ต้องการให้มีการจัดสรรพื้นที่ทำกินให้แก่ชาวบ้าน จำนวนร้อยละ 23.0
2. ต้องการให้มีการปลูกป่าทดแทนในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม จำนวนร้อยละ 18.6
3. ต้องการให้มีการเผยแพร่ความรู้ และส่งเสริมการอนุรักษ์ป่าไม้ให้แก่ชาวเขา ของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ จำนวนร้อยละ 16.6
4. ต้องการให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการในการดูแล ผู้ลักลอบตัดไม้ จำนวนร้อยละ 16.4
5. ต้องการให้มีการทำแนวกันไฟป่า (โดยเจ้าหน้าที่กำหนด) จำนวนร้อยละ 12.5
6. ต้องการให้มีกฎหมายคุ้มครองป่าไม้มากยิ่งขึ้น และมีบทลงโทษรุนแรงแก่ผู้กระทำความผิด จำนวนร้อยละ 11.8
7. ความต้องการด้านอื่น ๆ (ให้เจ้าหน้าที่เอาใจใส่และคอยอำนวยความสะดวกในการนำเอาวัสดุขึ้นมาทำการเกษตร) จำนวนร้อยละ 1.1

ทั้งหมดนี้เป็นความต้องการของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ที่มีความต้องการเหมือนกันบ้างแตกต่างกันบ้าง ตามลำดับความสำคัญของความต้องการ ดังตารางที่ 47

ตารางที่ 47 ความต้องการให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ลำดับ	ลักษณะความต้องการ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ N = 115
1	ต้องการให้มีการจัดสรรพื้นที่ทำกินให้แก่ชาวบ้าน	105	23.0
2	ต้องการให้มีการปลูกป่าทดแทนในพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม	85	18.6
3	ต้องการให้มีการเผยแพร่ความรู้และส่งเสริมการอนุรักษ์ป่าไม้ให้แก่ชาวเขา ของเจ้าหน้าที่ป่าไม้	76	16.6
4	ต้องการให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการในการดูแล ผู้ลักลอบตัดไม้	75	16.4
5	ต้องการให้มีการทำแนวกันไฟป่า	57	12.5
6	ต้องการให้มีกฎหมายคุ้มครองป่าไม้มากยิ่งขึ้น และมีบทลงโทษรุนแรงแก่ผู้กระทำความผิด	54	11.8
7	ความต้องการด้านอื่น ๆ (ให้เจ้าหน้าที่ยึดหยุ่นกฎระเบียบ และข้อจำกัดต่างๆ)	5	1.1

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของเกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง
เกษตรกรชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ได้ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ โดยสรุปแล้ว มีดังต่อไปนี้

1. ทางหน่วยราชการไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ หรือรัฐบาล ควรเอาใจใส่ดูแลชาวบ้านในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ โดยอาจสนับสนุนงบประมาณ และอุปกรณ์ ในการดูแลอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้
2. ควรมีการจัดกิจกรรมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และมีสิ่งตอบแทนแก่ผู้ที่มีความตั้งใจ และอุทิศตน เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้
3. ทางรัฐบาล ควรประกาศแบ่งขอบเขตพื้นที่ทำกินและพื้นที่ป่าอนุรักษ์ให้ชัดเจน
4. ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ เป็นหน้าที่ของทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ในพื้นที่ใด ก็ควรมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้
5. ในการปลูกป่าเมื่อมีการปลูกแล้ว ก็ควรมีการรักษาดูแลด้วย ไม่ใช่ปลูกแล้วปล่อยให้ไป
6. ควรมีการเตรียมเครื่องมือ ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ เช่น เครื่องมือดับไฟป่าให้พร้อมในการดับไฟ และในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ให้คงอยู่กับเรา